

Ο Επίσκοπος κατέβηκε από τον Θρόνο για να ψάλλει

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

“Κάποτε στην έρημο μόναζαν δύο αδελφοί. Πράοι και ταπεινοί τη καρδιά. Με καμία αγωνία μέσα τους, ει μη μόνον των ψυχών τους. Τυπικοί στα καλογερικά με ένα μικρό ελάττωμα. Οι φωνές τους ήταν ως σαν των βατράχων” εκκινεί τη διηγησή του σε επίκαιρη ανάρτηση του, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος

Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος.

“Απαίσιοι φθόγγοι ξεπηδούσαν από το στόμα τους σε κάθε ακολουθία. **Η ταπείνωση όμως με την οποία κύκλωναν το αναλόγιο τους αξίωνε καθημερινά να βλέπουν τους αγγέλους** τους να στέκουν καθόλη τη διάρκεια της ψαλμωδίας δίπλα τους. Κάποια μέρα στο μικρό κελί τους έφτασε μια συνοδικά καλόγερων. Νέων και όπως φάνηκε στη συνέχεια εξαιρετικά καλλίφωνων. Τα δύο αδέρφια τους δέχθηκαν με καρδιακή χαρά. Φιλοξενία αβραμιαία. Κι εκείνοι, όμως, όσες μέρες έμειναν εκεί χάρισαν στο κελί ψαλμωδία ανάλογη του Ουράνιου Θυσιαστηρίου.

Παρά το γεγονός αυτό της αισθητικής ηδύτητας, κάτι έλειπε. Πουθενά δε φάνηκαν οι άγγελοι. Ούτε μια μέρα να χαρούν κι αυτοί τις σπουδαίες φωνές που αινούν τον Ποιητή του παντός. Όταν οι μέρες πέρασαν και οι μοναχοί αναχώρησαν για τα δικά τους μέρη, **οι βάτραχοι ανέβηκαν** και πάλι στο αναλόγιο. Να σου και οι άγγελοι ολόφωτοι δίπλα τους.

-Μα που είσαστε τόσες μέρες; Δεν προλάβετε να ακούσετε τους αδελφούς που είχαν φωνές ανάλογες των δικών σας.

-Παράξενο, απάντησαν οι άγγελοι, κάθε μέρα οι φωνές σας φτάνουν ως το θρόνο του Θεού και μας κατεβάζουν κάτω, κάθε μέρα εκτός από αυτές που δεν ήρθαμε.

Όταν κι εγώ, με φωνή βατράχου, **κλήθηκα από τον επί του τυπικού μοναχό, να κατέβω από το θρόνο για να ψάλλω**, τότε προσπάθησα να το αποφύγω. Εκείνος όμως με παρακίνησε λέγοντας, αν δεν έχεις φωνή βάλε τουλάχιστον καρδιά”.

Αθωνικά (Μέρος 7ο):

Βατραχοτράγουδα.

Κάποτε στην έρημο μόναζαν δύο αδελφοί. Πράοι και ταπεινοί τη καρδιά. Με καμία αγωνία μέσα τους, ει μη μόνον των ψυχών τους. Τυπικοί στα καλογερικά με ένα μικρό ελάττωμα. Οι φωνές τους ήταν ως σαν των βατράχων. Απαίσιοι φθόγγοι ξεπηδούσαν από το στόμα τους σε κάθε ακολουθία. Η ταπείνωση όμως με την οποία κύκλωναν το αναλόγιο τους αξίωνε καθημερινά να βλέπουν τους αγγέλους τους να στέκουν καθόλη τη διάρκεια της ψαλμωδίας δίπλα τους. Κάποια μέρα στο μικρό κελί τους έφτασε μια συνοδικά καλόγερων. Νέων και όπως φάνηκε στη συνέχεια εξαιρετικά καλλίφωνων. Τα δύο αδέλφια τους δέχθηκαν με καρδιακή χαρά. Φιλοξενία αβραμιαία. Κι εκείνοι, όμως, όσες μέρες έμειναν εκεί χάρισαν στο κελί ψαλμωδία ανάλογη του Ουράνιου Θυσιαστηρίου. Παρά το γεγονός αυτό της αισθητικής ηδύτητας κάτι έλειπε. Πουθενά δε φάνηκαν οι άγγελοι. Ούτε μια μέρα να χαρούν κι αυτοί τις σπουδαίες φωνές που αινοούν τον Ποιητή του παντός. Όταν οι μέρες πέρασαν και οι μοναχοί αναχώρησαν για τα δικά τους μέρη, οι βάτραχοι ανέβηκαν και πάλι στο αναλόγιο. Να σου και οι άγγελοι ολόφωτοι δίπλα τους.

-Μα που είσαστε τόσες μέρες; Δεν προλάβετε να ακούσετε τους αδελφούς που είχαν φωνές ανάλογες των δικών σας.

-Παράξενο, απάντησαν οι άγγελοι, κάθε μέρα οι φωνές σας φτάνουν ως το θρόνο του Θεού και μας κατεβάζουν κάτω, κάθε μέρα εκτός από αυτές που δεν ήρθαμε.

Όταν κι εγώ, με φωνή βατράχου, κλήθηκα από τον επί του τυπικού μοναχό, να κατέβω από το θρόνο για να ψάλλω, τότε προσπάθησα να το αποφύγω. Εκείνος όμως με παρακίνησε λέγοντας, αν δεν έχεις φωνή βάλε τουλάχιστον καρδιά.